

Fald i en vis større Udstrækning har Beskæftigelse hos Arbejdsgivere, som er Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen, idet denne ellers ikke under en Kampsituation vil kunne optræde som en De samvirkende Fagforbund jævnbyrdig Modorganisation. Men ifølge Sagsøgernes Anbringende er kun en forholdsvis meget ringe Del af de organiserede Kontormedhjælpere beskæftiget hos Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen.

Sagsøgerne bestrider saaledes, at Handels- og Kontormedhjælperforbundets Indmeldelse i 1932 i De samvirkende Fagforbund er tilstrækkelig til at gøre „Septemberforliget“ gældende over for Sagsøgerne, der i øvrigt alene har betalt Kontingent til Arbejdsgiverforeningen for sine Værkstedsarbejdere og i hvert Fald kun rent formelt kan anses som Medlem af denne Forening, for saa vidt angaar sine Kontormedhjælpere.

De Sagsøgte har her overfor gjort gældende, at det maa anses som et gennem Domspraksis, særlig Højesterets Dom af 16. December 1915, fastslaaet Princip, at den individuelle Kontrakts Opsigelsesvarsel fortrænges af „Septemberforliget“s Strejkevarsel, for saa vidt de stridende Parter er under dette Forligs Omraade, og at der ikke foreligger særlige Grunde til at fravige dette Princip, for saa vidt angaar det her under Sagen omhandlede Forhold. De Sagsøgte har i saa Henseende henvist til, at dette ogsaa, i hvert Fald tidligere, synes at have været Arbejdsgiverforeningens Standpunkt, idet denne, som ovenfor nævnt, selv i en vis Periode efter Afsigelsen af Højesterets fornævnte Dom har medvirket til Afslutning af kollektive Overenskomster mellem Arbejdsvirksomheder og Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund, som da ikke var indtraadt som Medlemsorganisation i De samvirkende Fagforbund, Overenskomster, i hvilke „Septemberforliget“ tiltraadtes uden Forbehold, og idet, som det ligeledes fremgaar af ovenstaaende, det nævnte Princip derhos udtrykkelig anerkendtes i den ovennævnte Hovedoverenskomst af 1920.

De Sagsøgte har endvidere fremhævet, at Strejkevarslet vilde tabe sin Effektivitet, hvis det maatte respektere det Opsigelsesvarsel, som den enkelte Arbejder ifølge sin Kontrakt var forpligtet at give.

Endelig kan de Sagsøgte ikke anerkende, at Handels- og Kontormedhjælpere efter Beskaffenheden af deres Arbejde ikke naturligt henhører under De samvirkende Fagforbund. De fornødne Særregler om Formænd og andre særlig betroede Arbejdere vil efter de Sagsøgtes Anbringende kunne fastsættes i Lighed med, hvad der er sket i § 3 i den ovenfor nævnte Hovedoverenskomst mellem Dansk Principalforenings Sektion B. og Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund.

Som af Sagsøgerne anført findes der ikke i „Septemberforliget“ nogen udtrykkelig Bestemmelse om, at Strejke- og Lockoutvarsler, som er afgivet i Henhold til Forligets Punkt 2, fortrænger Enkeltmands-Aftaler paa Tid; men det hedder i Punkt 9, 2det Punktum, blot, at en Opsigelsesfrist mellem Arbejdsgivere og Arbejdere i adskillige Fag erkendes for at være i begge Parter Interesse. Ligeledes indeholder Forliget ingen Bestemmelser om Inddragning under dets Omraade af andre Grupper af Arbejdsgivere og Arbejdere end dem, mellem hvem Forliget oprindeligt blev afsluttet. Der har vel efterhaanden udviklet sig en vis Praksis, gaende ud paa, at de to Hovedorganisationer kan suspendere den individuelle Kontrakts Opsigelsesregler i de Tilfælde, hvor de paagældende Parter kan henføres under „Septemberforliget“. Men de Tilfælde, hvor de ordinære Domstole udtrykkelig har givet denne Praksis deres Tilslutning, ses alene at angaa Personer saasom Sømænd og Landarbejdere, hvis Beskæftigelse er af samme eller lignende Art som de Arbejderes, der var inddraget i den Konflikt, ved hvis Afslutning „Septemberforliget“ blev oprettet.

Endvidere maa Retten give Sagsøgerne Medhold i, at der er en saa væsentlig Forskel paa Kontormedhjælpernes og de manuelle Arbejderes Stilling inden for vedkommende Virksomheder, at det ved Afslutningen af „Septemberforliget“ næppe kan have været forudsat eller forudset, at dette Forligs Bestemmelser — derunder særlig dets Regler om Strejke- og Lockout-Varslets Længde — ogsaa skulde blive gældende for saadanne Funktionærer blot som Følge af deres Indmeldelse under De samvirkende Fagforbund.

Der findes vel, som af de Sagsøgte anført, dels i den ovenfor omtalte, nu ophævede Hovedoverenskomst af 1920 mellem Arbejdsgiverforeningen og Handels- og Kontormedhjælpernes Organisation, dels i den ligeledes ovenfor omtalte, nu gældende Hovedoverenskomst mellem Dansk Principalforenings Sektion B., under hvilken Sagsøgerne imidlertid ikke henhører, og Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund, og endelig i en Del løbende Overenskomster mellem Medlemmer af dette Forbund og Enkeltmedlemmer af Arbejdsgiverforeningen udtrykkelige Bestemmelser om, at Strejke- og Lockoutvarsler suspenderer Enkeltmands-Aftaler paa Tid; men Sagsøgerne maa, ved at nægte at indgaa